

Nata_Balakhnina

ЕМОЦІЙНИЙ ЩОДЕННИК

Дніпро | ЛІРА | 2018

УДК 821.161.2
Б 20

Балахніна Н.
Б 20 Емоційний щоденник : збірка поезій /
Н. Балахніна. – Дніпро : ЛІРА, 2018. – 256 с.
ISBN 978-966-981-042-7

Цей емоційний щоденник – найвідвертіша розмова авторки з читачем. Книжка написана серцем, власними і чужими історіями, які лягли римами, заповнили білі аркуші і прикипіли до серця.

УДК 821.161.2

ISBN 978-966-981-042-7

© Nata_Balakhnina, 2018
© ЛІРА, 2018

Білий аркуш паперу – і все вперше, навіть якщо вже неодноразово починав, знищував – і знову...

Тремтячими руками торкаєшся цих аркушів, наче можна переписати, втекти, заповнити порожнечу. Але змінити в минулому вже нічого неможливо.

Білий аркуш – це звільнення самого себе від тортур сумління і пам'яті, від того, що стерти не вийшло, але хотілося б. Чому він так притягує мене до себе?

Щоденники, яких було безліч, лягли мертвим вантажем десь у шафах. Перечитувати їх – це переживати знов і знов всі ті спогади, яких хотіла позбутися. Досвід?! Ні, я й не хотіла такого досвіду. Може, все повинно було скластися інакше, якби трохи більше волі, любові, щирості... трохи більше мене справжньої.

І зараз, повертаючись думками назад, напевно, я б змінила багато що: свою невпевненість, страх, сумніви, щодо будь-чого, бачення світу врешті-решт. Мені постійно здавалося, що я маю подобатись, я жадала схвалення, захоплення, розуміння. А навіщо?! Хто б спитав мене, навіщо тобі все це?!

А я по-дитячому хапалася за людей, які хоч трохи давали мені відчутти себе потрібною, не помічаючи, що всі вони прагнули досягнення власних цілей. Не помічала, бо не хотіла помічати. Вперто,

раз у раз нашттовхуючись на одні й ті ж стіни, я наївно вважала, що зможу їх пробити, зможу змінити людей, але натомість змінювалась сама.

Цей емоційний щоденник – найвідвертіша моя розмова.

Я не прагну більше розуміння, захоплення, не боюсь осуду, не жахаюся чуток. Я – це просто я. Людина, яка переживала і переживає подібні до ваших почуття. А може, й кардинально різні.

Ця книжка почалась з білого аркуша... написана серцем, власними і чужими історіями. І я дякую щиро і безмежно усім тим, хто поділився своїми емоціями, переживаннями, які лягли римами, заповнили білі аркуші і прикипіли до серця. Тим, хто вірив у мене, надихав, підшттовхував і любив.

Ви – особливі й надважливі для мене. Всі разом і кожен окремо. Люблю, ціную і сподіваюсь, що вам сподобається відображення ваших і моїх історій!

NATA_BALAKHNINA

«Свій до свого по своє...»

Чи у обранців наших совість є?!
 Чи сняться сни про хлопчиків кривавих?!
 Коли народне все у них «своє»,
 І ворога впустили до держави?!

І як у них не трісне, трясця їм!
 Від'їли морди – гидко і дивитись,
 Вони волають: «Люди, ми свої!» –
 А хочеться лиш вдарити по пиці.

Лежить у сейфі купка паспортів,
 І гвинтокрил очікує в ангарі,
 І вже бракує в рідній мові слів,
 Щоб розказати, як ви нас дістали.

Немає віри, що їх вхопить грець
 І нас від злодіїв і зрадників позбавить.
 Коли вже свій до свого по своє
 Прийде нарешті у моїй державі?!

2017

* * *

На друзки розлетілись сподівання
І мрії, що ховаєш від усіх.
Можливо, це і є загартування,
Спокута за якийсь черговий гріх?!

Як легко нас осудять ті, хто поруч,
Чванливо по полицях розкладуть,
Згадають віч-на-віч розмови,
Оцінки позаочі нададуть.

І наче поруч не було святих,
І в очі посміхаються як завжди,
Але розп'ясти за примарний гріх
Стають у чергу. Не дивує, майже.

Про чесність чутно з кожного кута,
Але себе ніхто не ображає,
І ходить правда боса і свята
Між тих людей, що правду зневажають.

Дивлюсь на це і гірко посміхаюсь,
Це не розчарування, це знання,
Я поступово душу зачиняю,
Довіра нині вартує життя.

Повсюди понаставили трибуни,
Старі обличчя, лозунги нові,
Це було б смішно, але надто сумно –
Не зрозуміло хто тепер «Свої»!

2017

* * *

Деменцію навязують нам
С телеканалов «правлящей элиты».
Историю не помнитъ стыд и срам?!
Да нами прошлое последних лет забыто.

Чтобы роптать нам нужен кукловод,
Который верную позицию подскажет,
Но банковский получит перевод
Он со счетов от тех же самых «дядей»,

Которые в правительстве сидят,
И сочиняют новые законы,
Они дышатъ нам скоро запретят,
Мы – часть эксперимента, «серой зоны».

Нет, это не депрессия, не вой,
Не выраженье праведного гнева,
Нас стравливают ежедневно меж собой,
Представитъ мир пытаюсь чёрно-белым.

В Верховной Раде Шариковых много,
Булгаков, очевидно, был пророк,
И в этом смысле лишь одна тревога –
Не научились чтенью между строк.

2017

* * *

В моей стране живёт народ не скучно,
В Верховной Раде сказочная хрень,
Они хотят, чтоб был народ послушным
И счастлив тем, что прожит новый день,

Без возмущения внимали всем «реформам»,
Тарифам и налогам на котлов,
Прослушке личных телефонов
И превращению в безропотных рабов.

Заборами от нас отгородились
И выставили против нас солдат,
Шизофренией, видно, заразились
Те, кто сегодня у руля сидят.

Однажды классик высказался мудро:
«Ад пуст, все черти здесь» рулят.
Какое-то безрадостное утро
В стране, где правит кучка дьяволят!

2017

* * *

Він статутів не вчив і «посади не мав»,
Жив собі у тилу, на життя «заробляв»,
Він відправив на смерть 49 людей
І не бачить у цьому провини своєї.

Охоронці його прикривають тили,
Щоб і далі спокійно і ситно жили
Генерал і уся генеральська сім'я,
Чи за це 49 віддали життя?!

2017

* * *

Хтось каже: «Не чіпайте генералів,
Вони лише виконують наказ,
А те, що ставляться недбало,
То начебто не в перший раз».

Для них статuti – таємниця,
Посада – лиш для зарплатні,
Їх завжди захистить столиця,
Де трохи вище них чини.

Їх називають бойовими,
Та досвіду у них нема,
Життями граються чужими,
Питати совісті? Дарма.

Вони свою вину скидають
На тих, хто захисту не мав,
«Бо генералів не карають,
Цивільні, бач, не мають прав».

Доводять люди генералам,
Що мають сили і права,
І винні хай відповідають,
За бездіяльність, за слова.

За 49 одночасно,
За тих, хто гинув у «котлах»,
За всіх, хто втратив передчасно,
За біль у родичів в серцях.

Хтось каже: «Не чіпайте генералів,
Вони лише виконують наказ».
А те, що ставились недбало,
Хай буде у останній раз!!!

2017

* * *

Втома від ницості, без каяття,
 Втома від того, що підлість і зрада
 Вартує дорого, навіть життя.
 Втома від неукраїнської влади!!!

Втома від генеральських чинів,
 Тих, хто не гребує в очі брехати,
 Тих, хто вбиває країни синів,
 Тих, через кого посивіла мати.

Сором і втома. І мужність знайти
 Часом мені, подорожній, не сила,
 Бо сили немає з землі підвести
 Тих, кого влада нещадно згубила!!!

2017

* * *

Я не хочу звикати до підлої влади,
 До продажних судів з керуванням ручним
 І до втрат, що на фронті, НЕ ХОЧУ звикати.
 Нам тут важко? А як там воюється їм?!

Розчаровані, злі, неспроможні боротись,
 Ми як начебто зрадили тих, хто поліг,
 Тих, хто небо тримав і підсвічував сонце,
 Тих, хто так і не зміг повернутись з полів.

«Та нічого не зміниться» – чую навколо,
 Чорні мантії, ситі керманичі доль,
 Історично блукаємо замкненим колом,
 І політики щось закидають нам знов.

Про перетин кордону, чужі ідеали
 І про те, що в «котлах» їх немає вини.
 На крові українців живуть генерали,
 Тиражуючи гроші з чужої війни.

Я не хочу звикати й не раджу нікому,
 Батьківщина, як мати, одна на життя,
 Всі ми прагнемо злагоди й спокою в домі,
 Та, змирившись, не буде назад вороття.

2017

* * *

Десь там, де починався Всесвіт,
Ми загубили щирість почуттів,
Любов, що наче Феніксом воскресла б,
І відновила кращий із світів.

Десь там, де зорі у долонях,
І хмари, як дитинства нариси,
Ми вирватись хотіли із полону
Порожніх слів, образ і пустоти.

І наче діти марили бажанням
Відкрити очі і змінити світ,
Щоб він відповідав тим сподіванням,
Які дарують легкість і політ.

Десь там, у світі без тиранів,
Без хижих війн і кровопролиття,
Без тисяч жертв, які були намарно,
Із вірою у справжні почуття.

Ми всі колись хотіли тільки щастя
І бачили його в простих речах,
Чиїсь бажання нам змінили власні,
Ми вирости, та справа не в літах.

Десь там, де починався Всесвіт,
Для кожного свій залишили скарб,
І лиш тоді наш кращий світ воскресне,
Як розум візьме гору в головах!

2017

